

[Lynnerup Nielsen.]

nedfældet så vel i lovforslagets bemærkninger som i den skriftlige fremsættelse, og mener, at den ordning, som nu tilsigtes, vil kunne være holdbar og gøre fyldest i fremtiden, og jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker samtlige ærede ordførere for tilslutningen til lovforslaget.

Hensigten med lovforslaget er at komme bort fra anvendelsen af overkvalificeret arbejdskraft ved førerprøverne og de almindelige undersøgelser af motorvogne.

De detailspørgsmål, der er rejst af det ærede medlem hr. Vagn Bro og det ærede medlem hr. Gøting, er jeg særdeles villig til at drøfte i et udvalg, men jeg beder om, at der meget snart bliver indkaldt til udvalgs møde, idet lovforslaget gerne skulle gennemføres i indeværende folketingssamling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Victor Gram: Da der er fremsat ønske om lovforslagets behandling i et udvalg, foreslår jeg, at lovforslaget henvises til det udvalg, der er nedsat til behandling af forslag til lov om ændring i færdselsloven.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om vederlag og pension m. v. for ministre.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2265, fremsættelsen i tidenden sp. 4377).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Da den gældende tjenestemandsløvs var gennemført i 1946, stillede den daværende regering forslag om nogenlunde tilsvarende ændringer i aflønningen af ministre. Det samme er sket denne gang.

Man kan nu regne med, at den nye tjenestemandsløvs bliver en realitet, og regeringen har da stillet forslag om også at foretage visse ændringer for ministerlønningernes vedkommende.

Hvis der havde været tale om en væsentlig forhøjelse af disse lønninger, ville det vel have været rimeligt at undersøge disses størrelse i andre lande; man ville derved være kommet til tal af helt andre dimensioner. Nu er den forhøjelse, der er foreslået, imidlertid meget ringe, og det er derfor ikke nødvendigt at bruge udlandets ministerlønninger som argumentation for den. Som det fremgår både af lovforslaget og af den højtærede statsministers skriftlige fremsættelse, vil man ligestille ministre med departementschefer, hvad lønninger angår.

Går man langt tilbage i tiden, vil man opdage, at på et givet tidspunkt var ministerlønningen det firdobbelte af, hvad en departementschef oppebar. Ministerstillingerne er imidlertid siden gradvis blevet devalueret — eller for at bruge et af tjenestemændene meget anvendt udtryk: deklareret. På nærværende tidspunkt er forskellen i aflønningen kun 2 000 kr., og vedtages lovforslaget, vil de to aflønninger blive ganske ens. Helt uden hensyn til, hvad man i øvrigt måtte anse for et rimeligt vederlag for en minister, kan man fornuftigvis ikke udbetale ham mindre, end hans departementschef får. Heroverfor er det blevet anført, at de fleste ministre samtidig er medlemmer af folketinget, og at de i ministerperioden oppebærer vederlag i denne egenskab, selv om de ikke deltager i det egentlige arbejde i tinget.

For min skyld må man gerne regne folketingsvederlaget sammen med ministerlønningen, men man må dog samtidig regne med, at departementschefernes samlede indtægt er betydelig større end dem, der fremgår direkte af lønningens tal. Hvis man tager alt, hvad departementscheferne har som indtægt, med, vil det vise sig, at adskillige af dem har betydeligt mere i løn end ministre, selv om man lægger folketingsvederlaget til ministerlønningen. Jeg vil tro, at de ministre, vi har i øjeblikket, og at de fleste af dem, vi har haft tidligere, klarer sig godt med deres lønninger, selv om man let kunne finde eksempler både på, at enkelte har måttet tage store indtægts-